

LBRIS

We know
books

VIOREL SAVIN

*ROMANELE DIN B.
volumul 4*

CINESUNTA

- fata cu trecutul amputat -

E I K O N

București, 2023

Cuprins

Marti, 16 iulie 2013	13
Miercuri 17 iulie 2013.....	34
Joi, 18 iulie 2013	50
Vineri, 19 iulie 2013	62
Sâmbătă, 20 iulie 2013.....	101
Duminică, 21 iulie 2013	134
Luni, 22 iulie 2013	164
Marti, 23 iulie 2013	194
Miercuri, 24 iulie 2013	227
Joi, 15 august 2013.....	250
Vineri, 16 august 2013.....	285

MARȚI, 16 IULIE 2013²

— După ce trecem de Nancy cotim de pe Rue de l'Armée Patton. La dreapta, pe Avenue de la Résistance. O luăm pe D 400 până la intrarea în A 31, adică... pe E 21. Acolo eu zic să facem popas.

Blondul își ridică privirea din harta de pe genunchi către șofer. Acesta îi răspunde:

— Așa facem.

Spre deosebire de copilotul său, un blond în costum alb din pânză de in, cu ochii albaștri, spălăciți și care abia de mai încăpea în pielea-i devenită roz în efortul de a-i ține grămadă cărnurile, șoferul era tuciuriu și costeliv; în haină din piele maro fără guler, cu perciuni până la colțurile maxilarului, și cu mustață.

— Bineînțeles că așa facem! accentuă blondul. Da' eu..., tot cred că mai deștept era să mergem la Amsterdam.

— Numai pentru că... drumu-i mai scurt? îl întrebă în batjocură, tuciuriul.

Blondul se prefăcu a nu-i sesiza sarcasmul și își coborî privirile pe hartă, urmărind traseul cu degetul:

---

² *Mobilurile și succesiunea întâmplărilor din această zi sunt confirmate de domnii Paul Bichat, judecător la Palatul de Justiție (Ile-de-France, Paris, Boulevard du Palais), Louis Fernand Branly, comisar-șef al orașului Nadlis, Gino Prancletti, agent de poliție și de doamna Daniela Precup, mama autoarei Jurnalului. PRECIZARE: Data de mai sus a fost stabilită la primul termen de judecată al procesului intentat inculpatei M. S., guvernanta fiicei d-lui Mălin Dobrescu, consulul României la Paris și a fost folosită ca reper în prelucrarea pentru tipar a Jurnalului Cinesuntei.*

— Dacă mă ascultai, după ce treceam de Gyula o luam pe lângă Esztergom, fentam granița, cum am mai făcut-o și altădată, și... vîjt!, la Amsterdam.

— Vîjt, în capul tău sec! îi replică tuciuriul.

Din pricina vitezei multe dintre insectele ce încercau să traverseze peste șosea spre liziera pădurii din stînga se zdrobeau de parbriz umplîndu-l cu pete gălbui, unsuroase, și tuciuriul puse ștergătoarele în funcțiune.

— Ești tu catâr, da' acolo, în porturile din Nord...! Doar știi. Da' ție... ți-e târșă de Madam.

— Știi ce? Deocamdată, eu hotărâsc ce-i de făcut!

Blondul se răscurăcă nemulțumit în fotoliul mașinii, adunîndu-și harta mototol pe burtă. După câteva clipe, mârâi:

— M-am săturat de damful tău de șef!

— Să-ți fie de bine! făcu tuciuriul, nepăsător.

După o vreme, blondul mormăi:

— La Amsterdam o putem pune în funcție cu o mie pe seară! Tuciuriul lovi cu podul palmei în volan:

— Tu ai o singură idee în cap, și aia, fixă!

— Da, da' mai omenească decât a ta! Îi fixăm și pauze de refacere: luna și marțea...

— Mă gălmă, tu ai habar cât face un rinichi la Paris?

— ...!?

— Da' un ficat?!...

— Mi-ai mai spus...!

— Dacă ți-am spus, mai ții minte cât costă acolo o inimă pentru transplant?... Că numa' un rinichi costă douj de mii de parai! Iar ficatul, la disperare, e plătit și cu cincizeci...

— ...dacă ai clienți! Dacă nu ai, ești „marț”!

— Madam are listă de așteptare, pafaristule!

— Foarte bine! Da' eu am voie să văd și altă rezolvare afacerii?
Mult mai sigură?

Tuciuriul își ieși din fire:

— Dumnezeule!... Comenzile-s pe țevă, găinușa cu care am cheltuit atât, e doldora de ouă de aur, iar el mă freacă la cap cu amărâta lui de mie de parai...!

— Normal „să te frec”, se enervă blondul, că banii dați pe doctori, pe analize, pe hoteluri, pe mașina asta – pe care îți place a dracu' să o conduci...! –, sunt ai mei! Că tu, nu! Ți-ai băgat mălaiul în altele! Las' să meargă prostul la rizic...!

— Te-am forțat eu? Te-am forțat?

Blondul pufni, mimând numărarea bancnotelor:

— Am făcut reumatism la buricele degetelor de când nu le-am mai uscat!

— Ai făcut reumă de prost!

Surprins, blondul se răsuci către tuciuriu. Burta imensă, incomod torsionată, îi împingea coșul pieptului în sus și gâfâi:

— Nu-ți sparg difuzoru' pe loc, pen'că șofezi! Da' cum oprim...!

— Hai, hai!... i-o tăie tuciuriul.

Simțind din tonul tuciuriului că depășise o anume limită, blondul încremeni și se lăsă îndărăt, în scaun, cu o expresie de supușenie nătângă.

După o vreme, tuciuriul destrămă tensiunea pe care celălalt o suporta gâfâind greu, întrebând cu voce egală:

— Ce face?

Blondul privi îmbufnat peste umăr, spre bancheta din spate.

— Soilește!

Desculță, îmbrăcată în blugi și cu o bluziță albă, scurtă și strâmtă care îi sugruma sânii și i se ridicase peste buric, fata, o adolescentă de șaisprezece, șaptesprezece ani, dormea relaxată. O umbră de zâmbet pornit din somnul fără griji, îi lumina fața.

Blondul se învioră brusc:

— Toată-i numa' chemare...! Mă, de ce toate buricele muierilor sunt la fel...?

— Ho!

— Topește vinilinul banchetei sub dânsa. Da' tu..., nu vrei!

— Nu o lua de la capăt, că înnebunesc!

— Păi, de ce să înnebunești?

— Pentru că atâta știi: să încerci să duci afacerea de râpă!

— Adică, tu chiar vrei să o predai nefolosită! Nu-mi vi-ne să cred...!

Tuciuriul lovi din nou cu pumnul în volan:

— Mă, tot nu ai înțeles? Dacă la predare, marfa nu corespunde..., încep să silabisească... ga-u-ră cu ga-u-ră, ri-di-că-tu-ră cu ri-di-că-tu-ră, ne-te-zi-me cu ne-te-zi-me, exact ca în certificatele medicale și de analiză – care în afacerea asta țin loc de facturi și de certificate de garanție! –, ne-am lins pe bot. Ai mai auzit tu de vreun alt negustor, în afară de tine!, atât de cretin încât să vrea să își dea singur cu stângu-n dreptu'? Că tu, asta vrei să faci!

— Păi, și ce? Doar „marfa”... e mai mult a mea, că eu am băgat banii!

— Tu chiar ești prost? Dacă la predare are cea mai mică stricăciune, toată afacerea cade! Iar dacă afacerea asta cade din cauza ta, ascultă: îți iau gâtul! Ți-l iau la momentu' unu! Pricepi?

Blondul se îndepărtă de el, lipindu-se cu spatele de portieră:

— Du-te dracu' de nebun!

— Mă, tu ai înțeles?

— Vezi-ți de volan. Nebunu' dracului...!

În față le apăru un iepure de câmp. Surprins, tuciuriul claxonă și trase de volan înspre stânga, apoi înspre dreapta, iar înspre stânga, – iepurele, ca să scape, făcea salturi desperate într-o parte

și-n alta, dar mașina îl ajunse și, cu o ușoară zdruncinătură, trecu peste el. Înjurând apăsător, tuciuriul reuși să o redreseze.

Blondul hohoti, înveselit:

— Acu', zi: eu cui să-i iau gâtu' că încearcă să ne strice „marfa”?

Ai?

Balansul neobișnuit al mașinii trezise fata de pe bancheta din spate.

Își frecă ochii cu pumnii strânși, căscă cu poftă, se întinse, împingându-și tălpile în portiera autoturismului, apoi își aruncă picioarele în jos, zvâcnind în șezut:

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe tuciuriu. De ce râde?

— De prost! îi răspunse tuciuriul. Iar tu, culcă-te la loc! Fata își răsfireă părul cu degetele rășchirate sub formă de pieptene și se ridică, sprijinindu-se în spătarele scaunelor din față, încercând să-și cerceteze chipul în oglinda retrovizoare. Sprincenele negre, neatinsse de pensă, erau zburlite, – le netezi, obrazul stâng părea ușor boțit, – și-l masă ciupindu-l ușor și des cu degetele, apoi își aranjă gulerul bluzei.

— Măi, fată, cu tine-am vorbit! Îmi iei vederea în spate: stai jos! se răsti tuciuriul.

Fata se lăsă pe banchetă, cu o umbră de nedumerire pe chip:

— Nu am vrut să vă supăr...!

— Știu că n-ai vrut! Dar stai într-un loc.

— Las-o, măi, în pace! interveni blondul. De ce-o superi aiurea?

A vrut și ea să se aranjeze, după somn.

— Vă mulțumesc...!

— Vezi ce drăguț mulțumește?... Îi făcu fetei cu ochiul. Fata chicoti amuzată. – De când am plecat din țară, numai eu ți-am arătat că sunt de partea ta. Că ăsta-i bolovan de tot. Ai văzut că și pe la granițe: numai eu te țineam în brațe; ca să vadă grănicerii că am grijă de sora mea bolnavă..., ha, ha, ha!... Vrei să vin lângă tine?

— Vreau. Dar nu vă lasă..., chicoti fata, arătând din sprincene către tuciuriu.

Blondul se răsuci în scaun și îi puse tuciuriului mâna pe umăr:

— Ai auzit. Oprește, să mă mut în spate.

Cu mâna imensă a blondului pe umărul drept – ca și cum nu ar fi simțit-o, și nici măcar nu l-ar fi auzit! –, tuciuriul continuă să conducă. Drumul asfaltat se strecura printre copacii unei păduri seculare. Cerul se întrezărea limpede și parcă de altă culoare, – un alt fel de albastru decât albastrul cerului de acasă.

— Oprește, dom'le! Ce'ști surd?

Tuciuriul conducea impasibil. Blondul îi scutură umărul:

— Hai, mă! Ce-s eu în fața ta? Trage pe dreapta, când îți spun!

Tuciuriul îl fulgeră cu privirea prin ochii îngustați:

— Pr'etene!... Îți spun eu că nu vrei să trag pe dreapta!

Blondul tresări și își retrase mâna de pe umărul lui cât de repede putu:

— Voiam doar să o înveselesc.

— Învesește-o de unde stai.

Fata văzu broboanele de sudoare apărute brusc deasupra sprincenelor blondului și scoase din gentuța folosită drept pernă de dormit un șervețel parfumat de hârtie pe care, lipindu-și din când în când antebrațul de tâmpla lui, i-l trecu matern peste frunte.

— De ce îl certați mereu? Numai pentru că mă iubește...?

Tuciuriul încremeni. Apoi izbucni în hohote de râs.

Pentru prima dată de când se cunoșteau, fata îl auzea râzând. Râdea în hohote, zguduind-se și ținându-se de volanul mașinii. La glumele medicului care îi recoltase probe și îi făcuse toate investigațiile cerute de legile franceze pentru efectuarea unei căsătorii, conform listei scrise de doamna Maria, nici măcar nu zâmbise; deși glumele doctorului erau, absolut toate, pline de haz.

Iar acum constata că, nu înțelegea din care motiv, hohotea de mama focului.

— Pentru că te iubește, zici?!... Ha, ha, ha!...

— Ce râzi, mă...?! îl apostrofă blondul.

— Al dracu' ce-o mai iubești...! Ca pe o „comoară”, nu-i așa?

— Cum nu, mă? Că-i frumoasă!

— Bravo, bravo! Da' ce fel de iubire cunoști tu, mă, alta, decât verde și în foi multe? De câte o sută de parai? Ha, ha, ha!...

Fata simți că îl urăște. Numai că nu trebuia să i-o arate până când nu ajungeau la capătul călătoriei, – până când nu se întâlneau cu Augustin. Așa că, strânse din dinți și întrebă:

— Cât mai avem până la Paris?

— Pe seară, ajungem, răspunse tuciuriul, potolit în sfârșit.

— Aș vrea afară pentru mine! șopti fata.

— Mai ține-te. Trebuie să dăm de vreo parcare, mai încolo.

— Sătulul nu crede flămândului..., ricană blondul.

— Ai potrivit-o nuca-n perete, hlizitule! îl taxă Tuciuriul.

Semnaliză și trase pe dreapta. Hai, coboară și „fluieră”. Fata se încălță cu sandalele și coborî.

— Mă duc dincolo de drum.

— „Fluieră” în spatele mașinii!

— Nu pot așa...!

— Am înțeles. Merg cu tine.

— Nu, nu vreau cu dumneavoastră. Cu dânsul...!

Tuciuriul rânji:

— Ți-o cauți cu lumânarea. Dar, dacă ție îți place așa...! îi spuse în doi peri, apoi i se adresă blondului: — Du-o, bă! Da'... fii atent!

— La ce? icni blondul, ieșind cu greu din mașină.

— La ce știi că am vorbit!

— Ete..., fâs!

— Bine, bineee!... mârâi tuciuriul.... Hai, uşcheală, că timpul costă.

Fata îl luă pe blond de mână şi traversară drumul. Sub privirile tuciuriului se opriră lângă tufele de pe margine, gesticulând unul către celălalt.

— Ce faci, bă? Îi iei interviu?

— Acu' zice că vrea în pădure! îi răspunse blondul.

— Las-o să intre, da' vezi să nu îşi zgârie smalţul: feriţi-vă de tufele de porumbari.

Blondul îndepărtă cu grijă crengile cu spini din faţa fetei, făcându-i loc să treacă, apoi o urmă. După câţiva paşi făcuţi printre fagii înalţi trebuiră să coboare uşor, pentru a găsi un loc drept. Fata căuta din priviri un trunchi de copac gros. Găsi unul, se dădu după el şi îi ceru blondului:

— Întoarceţi-vă cu spatele, vă rog!

— Nu am voie.

— Dar mă văd de după...! Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că trebuie să am grijă să nu te pierd.

— Da, dar nu așa...!

— Uite, încearcă la fagul ăla: e mai gros decât tine.

Fata se duse şi măsură copacul cu braţele deschise. Fără să îşi dea seama că doar stând în picioare nu se vedea de după el, trecu în partea cealaltă şi îşi coborî sub genunchi blugii strâmţi, apoi chiloţii, şi se lăsă încrezătoare pe vine, scoţându-şi posteriorul în afară. Cu ochii aproape lipiţi de scoarţa copacului, îşi închipuia că dacă ea nu îl vede pe blond, nici el nu o putea vedea.

Jetul izvorât de sub fesele viguros rotunjite aduna în el toată lumina chihlimbarie a pădurii. Privindu-l, blondul se excită şi, ca în transă, cu scurte şi uscate sincope în respiraţie, paşi neauzit până în spatele fetei. Aerul filtrat de frunzele calde ale pădurii, cu iz de crud şi de putred, îi înnebunea şi mai mult simţurile. O prinse de

umeri, o ridică și, răsucind-o violent în loc, își băgă pantoful între genunchii ei, apăsând betelia blugilor în jos. Ținând-o de ceafă, începu să îi pipăie, gâfâind, abdomenul și sexul cu păr cârlionțat și umed.

Mai mult revoltată decât speriată, fata strigă ascuțit și îi înfipse degetele în ochi, zgâriindu-l adânc. Privirea blondului se înceteșă și, pierzând orice contact cu realitatea din jur, o lovi cu pumnul în față, amuțind-o. Apoi, apăsându-i umerii, o forță să cadă în genunchi:

— Acu' nu mai vrei cu mine? Parcă spuneai că-s drăguț...! Copleșit de emoție lubrică tremura din toate încheieturile. – După ce că te porți ca o târfă, după ce că mă joci...! Ia de aici!

— Ajutooor!...

— Cască, fă, gura! Casc-o...! Să nu muști, că îți zdrobesc do-vleacul! Gâfâind, îi apăsa capul înspre prohab: Ciocu' mare, ciocu' mare 'tu-ți ceriul mă-ti...! Ciocu' mare...!

Alarmat de strigăte, dinspre drum sosi în goană tuciuriul. Turmentat de împrejurare blondul nu îl auzi venind, așa că îi fu ușor tuciuriului să îl arunce la pământ, punându-i piedică la picioarul stâng și lovindu-l năprasnic cu pumnul sub urechea dreaptă.

Plângând în hohote, fata rămase goală, în picioare. Tuciuriul o cântări din priviri: era strălucitor de frumoasă.

Între timp, blondul se adunase în patru labe și sări în picioare, urlând:

— De ce dai, mă, animalule?

Trase de la spate, de sub curea, un șiș scurt și se aplecă în față ca să își ia avânt. Observându-l cu coada ochiului, tuciuriul îi strigă în batjocură:

— Chiar te-ai hotărât să o mierlești azi? Ia gândește-te! Blondul își îndreptă spatele și, întorcându-se în profil cu capul plecat, pentru a evita să primească în față privirea tuciuriului, își strecură arma, cu mâinile tremurându-i vizibil, la locul ei.

— Eu nu am nicio vină! Ea...! Îngăimă, încercând să se justifice. Uită-te: uite cum stă și să nu spui că nu îți ia mințile! Să nu-mi spui!

Fata, cu nudul profilat pe un gol de pădure acoperit cu frunze uscate, cu lacrimi șiroind copilărește de-a lungul obrazilor, cu păr castaniu, bogat răsfirat peste umerii goi, cu sâni fermi, eliberați din strânsoarea bluziței și cu șolduri arcuite, împlinind perfecțiunea umbrei de la îmbinarea picioarelor lungi, tăia răsufllarea.

Tuciuriul înghiți în sec, cu gâtul uscat:

— Trage fă, pantalonii pe tine!

— M-a bătut...!

— Ți-am spus că te joci cu focul. Du-te la mașină! Fata își ridicase blugii și încerca să își ascundă sânii sub ceea ce mai rămăsese din bluziță. Ce ai la gură?

— Mi-a rupt buza. M-a lovit cu pumnul...!

— Pentru că a încercat să mă muște! se justifică blondul.

— Nu-i adevărat: am încercat să mă apăr, și el m-a lovit! strigă fata.

— Ba a încercat, curva! o contrazise blondul.

— Bun, mă! Să zicem că a încercat. Dar acum... ce mai pot face eu, cu ea? În halul în care ai adus-o?...

— Da' nu ți-am spus ce a încercat să-mi facă?

— Bă, găoază! urlă tuciuriul. Nu ți-am stabilit, mă, să n-o strici?

Blondul încercă să îl liniștească, convins că a găsit soluția perfectă:

— Îi pun plasture, și... o cotim la Amsterdam! Până ajungem, îi trece!

— Vasăzică, mi-ai copt-o!

— Doamne ferește, ce vorbești? S-a întâmplat!...

— Ai ținut să fie cum ai vrut!